

KIVI 1

wonderland

В сърцето на Киви, където небето е непрестанно променяща се вихрушка от феерични и цветни водовъртежи, от началото на времената се извисяваше фигурата на Стария гарван - страж, кацнал на върха на стълб от гъста мъгла. Наричаха го Моран, Краля без пера, макар че лъскавите му криле все още бяха пълни и тъмни, отразяващи най-слабите оттенъци на мистичното небе, като гоблен от сенки, пришит към небето. Царството на Моран не беше от клони, дървета или гнезда, а от шепот и забравени тайни, носещи се на крилете на гарваните, който кръжаха непрестанно около него.

Краля без пера оглавяваше Парламента на ехото - събрание на древни птици, живели безброй животи между пластовете на реалността и видели множество от скритите за обикновеното око кътчета. Тяхната роля беше да следят намеренията, които се таят във всеки един сън или история. Също така те отговаряха и за баланса в Мъглата на паметта – неспирен поток, в който се вливаха всички случили се и премълчани мисли, намерения и тайни. Мистичните гарвани изпълняваха своята задача усърдно и с присъщата за това чест, но и често те не се свенеха да се надсмиват над абсурдността на живота и въобще нуждата нещо да съществува.

Днес погледът на Моран беше вперен отвъд мъгливите очертания на неговите владения. Под него въздухът трептеше от усуканите пипала на мъглата, която не спираше да се гъне. Сред събралите се гарвани бяха Наблюдателите – група от птици с малки очички, в които проблясваха предпазливост, но и вселенска мъдрост. Всеки един от тези специални гарвани беше пазител на истории, твърде странни за човешките уши. Неговата роля беше да наблюдава тези истории без да се намесва в тях, след което да ги докладва в Парламента на ехото. Един особено ентусиазиран млад гарван на име Плинк, който беше част от Наблюдателите, прелетя близо до мястото, където седеше

Моран, като носеше в клюна си наполовина изядено сребърно листенце.

„Плинк - каза Моран с глас като повей на вятъра - уморяваш ли се някога да крадеш листенца от сънищата на простосмъртните?“

„Само ако сънищата са скучни“ – изкиска се Плинк и изпъчи гърди. - „А тези в Киви, както сам знаеш, никога не са такива.“

Моран наклони глава, а в буреносните му очи проблесна нотка на забавление.

„Може би. Но днес имаме работа, която е нещо повече от кражба на венчелистчета.“ Той погледна към вихрещите се мъгли долу. „Равновесието е нарушено. Мъглата на паметта е неспокойна.“

Перата на Плинк се размърдаха, заинтригувани и сякаш всяко само за себе си. Мъглата на паметта беше живителната сила на Киви, вихрен басейн, в който всички забравени неща, от най-тривиалните глупости, до най-опасните тайни, се стичаха като безкрайна река от изгубено ехо. Казваше се, че в нея може да се види всичко - полузабравени приспивни песни, формата на усмивката на забравен приятел или дори самото сътворение на Вселената.

В Парламента се разнесе мърморене, докато Моран продължаваше: „Нещо се раздвижва в Мъглата - Ехо, което не прилича на никое друго, което сме чували досега. То нашепва за неща, които тепърва предстоят.“

Очите на Плинк заблестяха от възбуда: „Тогава нека го потърсим?“

Моран кимна бавно и обмислено.

„Нека е само леко почукване обаче. Не искаме да събудим нещо, което би трябвало още да сънува.“

С тези думи Парламентът на ехото разпусна своята сесия и пазителите на сънищата излетяха - каскада от тъмни криле на фона на пастелното небе. Те започнаха странен танц – преплитаха се и се гмуркаха, подръпваха въртящите се лентички мъгла от множество различни ъгли,

като ги превръщаха във форми, които съществуваха за части от секундата и трептяха непрестанно между реалното и въображаемото. Сенки на странни същества, полуоформени спомени и отдавна забравени места танцуваха в изпаренията, появяваха се и после изчезваха.

Но докато гарваните дърпаха нишките на мъглата, започна да се появява форма - не съвсем плътна, но несъмнено съществуваща. Това не беше човек, когото Моран разпознаваше, а нещо много по-особено. Ехото придоби форма, която трептеше и се колебаеше, а чертите му се променяха с всеки удар на крилете на враните. Сякаш самата мъгла се опитваше да си спомни нещо, което не бе виждала досега.

И тогава, с тихо шумолене, фигурата се изясни: това беше ти. Да, точно така - ти. Очите ти се отвориха и замижаха на фона на вихрещото се розово-синьо небе. Може би не си спомняш това - хората обикновено забравят най-дълбоките си и съкровени сънища. Но ти обещавам, че това наистина се случи. Ти беше там, в средата на мъглата от ехо. Чувстваше се в безтегловност, сякаш земята под теб беше само шепот, а въздухът наоколо бръмчеше с ехото на тайни, които все още не бяха изречени.

Плинк кацна до Моран, а очите му блестяха развълнувано „Какво мислиш за това същество?“

Моран те погледна замислено, а изражението му беше смесица от любопитство и нещо, което почти приличаше на усмивка. „Ехо, което не е от нашата мъгла, а от съвсем друго място. Първото по рода си в Киви.“

Парламентът на ехото се взираше в теб, а очите им блестяха като малки рубини, изпълнени с вещина и покровителство. Ти не беше просто зрител на техния свят; беше част от него, въввлечен в мъглата и перата, в заплетените нишки на забравени мечти и несподелени трепети.

Плинк се приближи и кацна на рамото ти, гласът му беше игрив. „Добре дошъл в Киви - каза той почти заговорнически. „Вече си един от нас, независимо дали ти харесва, или не. Само се опитай да не се изгубиш - това място има навика да се променя постоянно.“

С това Парламентът се издигна в небето, каскада от тъмни криле изчезна в пастелните вихри. Ти останал сам, стоейки на ръба на нещо, което не можеше да определиш - може би начало, а може би просто следващата глава от една история, която току-що е решила да те включи в себе си.

Моран хвърли последен поглед назад, сякаш искаше да каже, че в Киви всяко ехо намира своето място и всеки новодошъл добавя нов ред към приказката. След това с мощно пляскане на крилата си се присъедини към останалите, оставяйки те в сърцето на мъглата и странната, сюрреалистична красота на този свят, в който всичко е възможно.

А в Киви танцът на тайните, спомените и пакостливите гарвани никога нямаше да свърши. Защото сънищата са вечни.

KIVI

wonderland

Copyright © 2024 Kivi.bg | Всички права са запазени.

